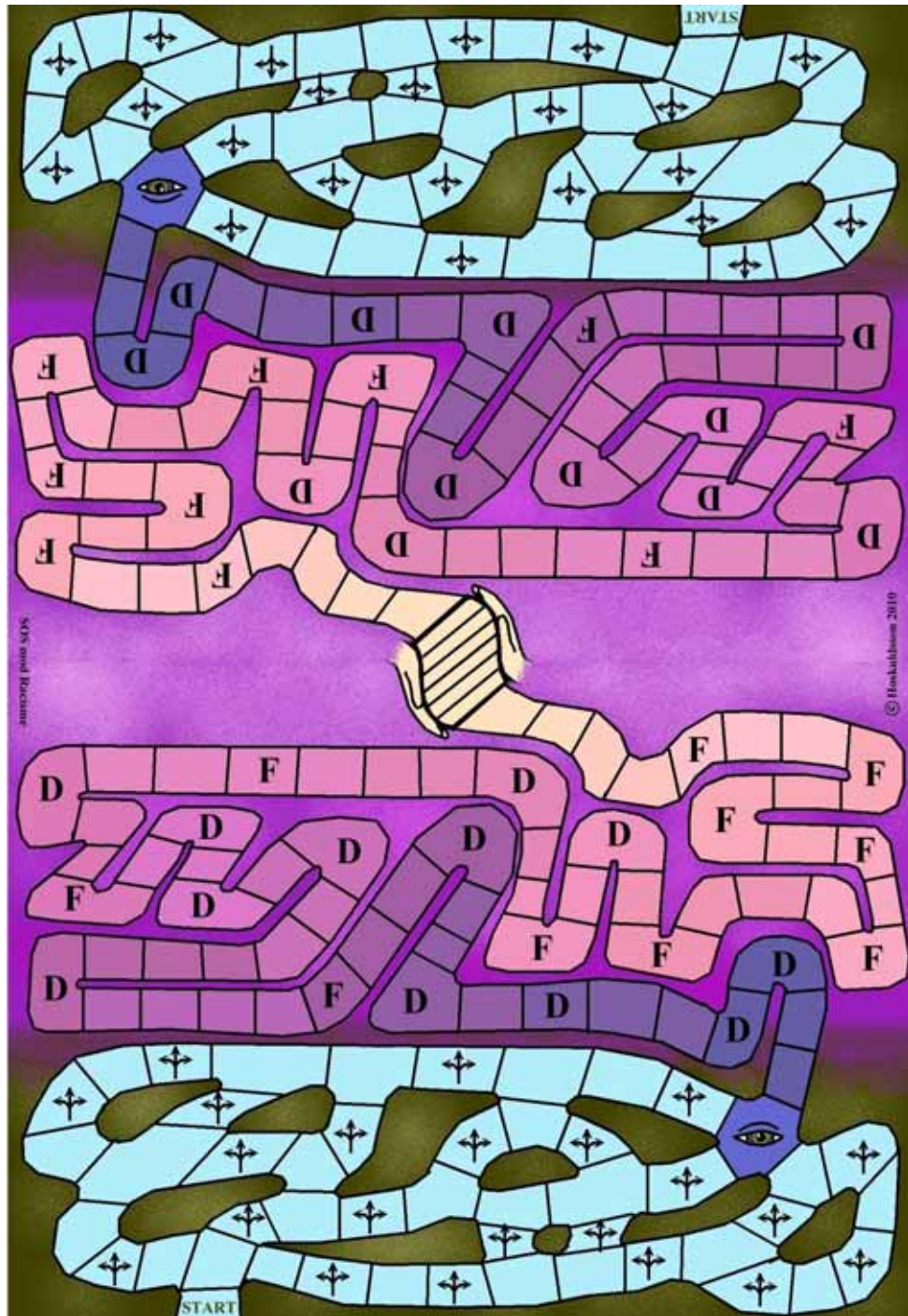

SOS mod Racisme

Lige værdighed for alle

SPIL MED BLADET: MØD MIG PÅ MIDTEN

TEMA: FORSONING

Indhold

s. 1	Karen Margrethe Høskuldsson: Spillebræt: Mød mig på midten
s. 3	Marianne Olsen: Tema: Forsoning
s. 4	Verden brænder
s. 5	Marianne Olsen: Mit Berlin. En forsoningsrejse
s. 8	Heidi Dachs: 85-årig rapper om holocaust
s. 9	Krigens børn
s. 10	Annette Bauder: Om at være på kontanthjælp
s. 11	Karen Margrethe Høskuldsson: Mød mig på midten
s. 12	Johanne Mathiasen: Regeringens holdning til voldelige ægteskaber
s. 13	Maja Arthy: Om sammenhængskraften og det globale hensyn
	Undervisningsmaterialer til gymnasiet og folkeskolen
s. 14	Marianne Olsen: Boganmeldelse: Man kan ikke engang græde
s. 15	Anne Nielsen: Boganmeldelse: Verdens lykkeligste folk?
s. 16	Leif Hjernø: Racisten
s. 17	Primo Levi: Hvis dette er et menneske
s. 18	Program for stormødet d. 19. – 20. marts i Brandbjerg: Hul igennem muren
	Birgitte Olesen: SOS mod Racisme Randers
s. 19	Anne Nielsen: Repatriering eller etnisk udrensning?
s. 21	Lasse Rørdam Nielsen: Tegneserie
	Brev fra irakere, der er tvangsdeporteret til Irak
s. 22	Kvartet til tidens ende
s. 23	Anne Nielsen: Påkrævede ændringer i Danmark
	Jan Stolt: Hjemkomst
s. 24	Arrangementer
	Uddeling af Venskabsprisen 2009

SOS mod Racisme

Nørre Allé 7, 2200 København N

e-mail: sos@sosmodracisme.dk

www.sosmodracisme.dk

Tlf.: Landsformand Anne Nielsen: 42 33 19 69

Landskontaktperson Johanna Haas: 42 33 19 68

Kasserer: Danial Peyman

Næstformand: Birgitte Olesen

Revisor: John Udo Ukpo

Kontoret er ikke betjent, hvorfor det er bedst at kontakte os pr. mail. Vi checker post hver til hver anden uge.

Lokalafdelinger:

Randers:

Kontakt: Birgitte Olesen, tlf. 86 41 06 15.

København: Nørre Allé 7, 2200 Kbh. N. Tlf.: 42 33 19 68. Formand: Steen Eriksen.

SOS mod Racisme Nyhedsbrev nr. 102

ISSN: 0909-9026

Ansvarshavende redaktør:

Marianne Olsen

Hjemmesiden opdateres med nyhedsbrevene.

Indlæg til bladet og til hjemmesiden sendes til: sos@sosmodracisme.dk, mærket "redaktionen".

Årligt kontingent:

Indbetales på girokonto: 197-2200

Hvis du bruger netbank skal du håndtere det som indbetalingskort og i type-feltet skal du vælge +1.

Ordinært medlemskab:	250 kr
Studerende, arbejdsfri, pensionister:	150 kr
Lokalforeninger:	400 kr
Landsforeninger:	1200 kr

Indmeldelse sker ved at indsende kontingent for næste år, udfylde og sende indmeldelsesblanketten på girokortet eller på hjemmesiden.

Husk at skrive e-mail-adresse på!

Forsoning

Af Marianne Olsen

Temaet i dette nyhedsbrev er **forsoning**. Både vinterens kulde og den uoverskuelige mængde af generaliseringer truer med at trætte os, og lader vi stå til, er der kun den rene elendighed tilbage. For at overvinde den almindelige modløshed har SOS mod racisme bedt Karen Margrethe Høskuldsson om en illustration, hvilket har fået det oplivende resultat i brætspillet i bladet. Her kan man selv gøre noget imod sin egen racisme i et spil med en fremmed og en dommer, så smilet og den livgivende varme kan få blodet til at rulle igen.

Slægtens omsorg kan gøre en indsats for at forsoner gamle tiders forbrydelser, sådan som det er forsøgt i artiklen *Mit Berlin – en forsoningsrejse*.

Heidi Dachs' interview med Esther Bejarano, der overlevede sit ophold i Auschwitz, er et opmuntrende vidnesbyrd om forsoning. Esther Bejarano, der nu er 85, rapper sammen med tyrker og italienere der udgiver deres musik med tekster på jiddisch, hebraisk, tyrkisk og italiensk.

Det er hurtigere og tilsyneladende nemmere at gå i krig – også med sine ytringer – end at oprette den fred som kræver forsoning. Der skal selvransagelse og dom over sig selv og sin indre racist eller svinehund til, hvis ægte forsoning skal opnås. Derfor kan dette nyhedsbrev heller ikke kun holdes i venlige toner. Vi er nødt til at erkende at den danske stat også er os, at det er os, der er med til at betale for at asylsøgere holdes i lejre, som vi ikke selv ville bo i.

Anne Nielsen viser i sin artikel helt konkrete eksempler på overtrædelser af både menneskerettighederne og børnekonventionen, overtrædelser der er så meget grovere, som vi kun sjældent erfarer dem igennem medierne, skønt også de er vores ansvar, så længe vi vil forstå os selv som borgere i et demokrati. Det skal siges højt og vedholdende indtil den dag, da også de myndigheder som vi har valgt, og hvis løn vi betaler, har forstået at de fremmede er mennesker lige som de selv, ligesom vi alle.

De tre anonyme digte viser os krigens smerte og foreholder os de børn, som vi nu ser til bliver afstumpede – også ved vores skyld, og Primo Levis digt, der indleder hans bog om opholdet i Auschwitz, *Hvis dette er et menneske*, bør altid være med i vores bevidsthed, så vi ikke kan glemme den uret også vi er ansvarlige for, og Jan Stolts *Hjemkomst* viser håbet om at det kan lykkes.

Den samme opmærksomhed bringer Johanne Mathiasens indlæg om regeringens ligegyldighed over for voldsramte kvinder, Anne Nielsens anmeldelse af Lena Sundströms bog om Danmark, *Verdens lykkeligste folk* og Annette Bauders artikel om at være på kontanthjælp, som blev bragt i Politiken i 2005 – et skræmmende eksempel på at den danske uvilje og selvfedme ikke er noget nyt, ligesom Maja Arthys forsvar for respekten for det menneskes integritet, der har en anden religion end flertallet, med hjertets frihed udtrykker en venlighed som kun alt for sjældent får mæle i disse dage.

Nyhedsbrevet bringer et stort udsnit af Leif Hjernøes efterskrift til romanen *Racisten*. Det er en kortlægning af racistens anatomi og en erkendelse af racismen i enhver, og som enhver kan bekæmpe med lidt god vilje.

Anmeldelsen af Mads Greves *Man kan ikke engang græde* omtaler en bog der er inspireret af massakren i Srebrenica, hvor kristne myrdede tusindvis af muslimske drenge og mænd. Men den handler om de få overlevende danske jøder, der vendte hjem fra Theresienstadt, og nogle efterkommere. Med bogens anledning ser vi tydeligt, i modsætning til den gentagne propaganda, at ikke alle forbrydelser begås af muslimer.

Endelig er det mit håb at striben vil få smilet frem hos alle parter. Nej, det er ikke fjernsynet, der skal smadres, det er illusionen om vores ansvarsfrihed i et misrøgtet samfund.

God læselyst!

Forsoning

Fra www.liviafonden.dk

Forsoning er et stærkt begreb, som kun bruges, når noget alvorligt står på spil. Forsoning hører til på det sidste trin i konfliktrampen. Det er en proces, som knytter sig til dybe lidelser, stærke følelser, voldsomme overgreb og konflikter.

Forsoning kan defineres som fredsmæglingens ultimative mål. En proces hvorunder begge parter anerkender hinandens smerte og skyld og enes om at fjerne den. Forsoning er en åbning mod fremtiden, hvor individer eller grupper, der er fanget i et net af fortræd og modfortræd, kan finde en udvej ved at sætte sig ind i hinandens virkelighed.

Verden brænder

*Verden brænder.
Hvem kaster ilden*

*der
som et offerbål
flammer mod himlen
næret
af forandringens
vind?*

*Er det ofret
eller den
ofrende
der
uden medliden
bærer ved til voldens
arne?*

*Udspændt mellem skyld og
soning
sker det dog
at mennesket
kaldt til live af sin indre
stemme
selv ofrer vreden
hadet
hævnen
og i ilden øjner
tilgivelsen.*

(Anonym)

Mit Berlin. En forsoningsrejse

Af Marianne Olsen

I min fars lommekalender står der under den 29. august 1943: "Arresteret ca. 4.30. Til Alsgades skole."

Så er der ikke flere optegnelser i den i øvrigt tæt beskrevne kalender før den 3. september, hvor han blot har skrevet "til Horserød" om sin overflytning.

Jeg har arvet alle hans lommebøger, som han har brugt som kalender, og når jeg har en fristund, holder jeg af at prøve at tyde hans skrift og forstå noget af de gamle dage.

Under den 1. oktober skriver han: "Jødeforfølgelserne satte ind" og den 2. "Friediger, Marolinsky og Ove Meyer ført bort."

Far var ganske vist selv jøde, født af tyskødiske forældre, der var kommet til Danmark ved århundredets begyndelse, fordi min farfar havde en ekspertise med hensyn til de maskiner som typografer brugte. Det arbejde underviste han danske typografer i.

Min Far siger et digt fra Farmor til Farfar

Far var imidlertid blevet arresteret som embedsmand i socialministeriet. Den 12. oktober skriver han "løsladelse" og noterer blot de følgende dage at han er voldsomt træt. Den 14. drøfter han alvorligt muligheden for at flygte. Den 16. oktober skriver han: "Besluttet at blive, men sover ude".

Den 17. oktober blev jeg døbt. Far var med til Gudstjenesten, men skriver at han sov ude to steder, og at beslutningen er ændret. Den 18. rejser han kl. 19:45 og ankommer til Sverige "foreløbig" kl. 21:30.

I min barndom blev der ikke skelnet mellem tyskere og nazister. Senere har jeg erfaret at det ikke kun var hos os, men at det var almindelig dansk mentalitet ikke at kunne fordrage tyskere.

Sådan var det ganske vist ikke i mine tyske bedsteforældres hjem. De kendte godt forskel, og især min farmor var autentisk optaget af både tysk og dansk åndsliv. Hun oversatte Johannes Jørgensen og Jeppe Aakjær til tysk og manifesterede på den måde sin kærlighed til begge sine lande – og deres sprog.

Det var i min gymnasietid min lærer i oldtidskundskab, som bragte mig på sporet en morgen, da han tydeligvis havde sovet dårligt, og sagde at danskernes tyskerhad stammede fra 1864. Min lærer, Gerhard Tybirk havde nemlig tysk som sit ene fag, og han må have grublet den nat over de mørke problemer der jo heller ikke var så langt tilbage i tiden i halvtredsernes slutning.

Og min mormor, der var gode venner med Thit Jensen, skelnede slet ikke. Hun holdt lykkeligvis af min fars forældre, men det var nok, fordi de var jøder, og fordi de tog sig så kærligt af hendes tre døtre. Disse to meget forskellige slægter blev muntert sammenflettet, og meget af det gode humør kom til sin ret i min barndom.

Men Far havde fået et traume. Det forstår jeg først nu på mine gamle dage, hvor jeg overvejer, hvor stor en fordel det er at generationerne afløser hinanden, så der bliver mulighed for forsoning. Realiteterne kan være så onde, at slægten må vente på barn eller barnebarn eller endnu længere. Men det kan ske.

Tysk var bandlyst hjemme, og det skønt det jo var fars modersmål. At hans forældre talte med accent var én ting, men at han skulle finde på at sige noget som helst på tysk, det var ganske utænkeligt.

En gang gik Mor i forbøn for mig. Det var den første dag i 1.g. Vi havde fået de to første sider af *Buddenbrooks* for, og jeg kunne med mit 4. mellem-tysk slet ikke begribe Thomas Manns lange sætninger. Far hjalp mig med oversættelsen. Jeg ved ikke om han sagde det direkte til mig, men jeg forstod i hvert fald, og jeg kan mærke det endnu, at jeg ikke oftere skulle komme til ham med sådan en anmodning. Det gjorde jeg i hvert fald ikke.

Senere erfarede jeg af en af hans medarbejdere at de sammen havde været i Svejs på studietur, og at Far havde forlangt at de skulle flyve: han ville ikke sætte sine ben på tysk jord.

Og i dag er hans to børnebørn begge tysklærere. I dette efterår havde de besluttet at også jeg skulle lære Tyskland at kende. Min datter, Fars datterdatter, lejede en lejlighed i Østberlin, og hun og hendes broder tog hver to af deres egne børn med og så altså også mig.

Jeg indrømmer at jeg var meget opmærksom. Jeg kunne have været betænkelig, men som gammel kone erkender jeg, at intet er lykkeligere end at være sammen med børn og børnebørn og lære af dem.

De er tre om at holde af Tyskland og Berlin, for mit ældste barnebarn er en klog pige på 19 år, og hun kan Berlin omtrent som sin egen bukselomme. Det er altså der vi også stammer fra.

Nu ville jeg få at se, hvad jeg aldrig havde set før, og bevæbnet med et fotografi af Far som treårig fra 1907 drog jeg af sted og satte ham på mit natbord. Han står med en blomst i hånden og siger et digt, som min Farmor har skrevet til hans Far.

Berlin er en mærkelig by, en slags museum. Alle vegne bekender den sine ugeringer mod alle slags mennesker fra dengang, hvor de havde det så skidt selv, at de kun kunne blive onde af det. En mangel på sentimentalitet, som jeg slet ikke kendte. Jeg er imponeret. Det behøver ikke udtrykkes at racisme, religionsforagt eller eutanasi aldrig må komme på tysk dagsorden igen. Alle steder maner vidnesbyrd konsekvenserne frem.

Det er også i Berlin, jeg fik forklaringen på hvorfor det absurde teater og det hjælpeløse sprog i kunst i øvrigt blev nødvendigt:

På Stauffenbergmuseet ser man propagandaplakater for nazismen, kommunismen og socialdemokratiet, men det er kun hvis man kan læse, at man kan se

forskellen. Det er skræmmende at formsproget er nøjagtigt det samme. Det har simpelthen været nødvendigt at nedbryde sproget i både kunst og litteratur, og det har det vel at mærke været allerede efter første verdenskrig.

På det jødiske museum var der en særudstilling om spiseregler, mange forskellige religioners spiseregler og spisevaner. Det var opløftende at se jødiske, muslimske, indiske og andre spiseregler på samme sted, og ved særlige lejligheder i løbet af det religiøse år. Her var et fristed. Ingen fandt på at tvinge andre til at spise noget bestemt i egen brovtende selvbehagelighed. Verden er til for at blive studeret, mennesker er til at tale med og lære nye skikke af.

Da jeg så det overvældende mindesmærke med de mange steler, måtte jeg erkende at det er et respektindgydende udtryk for anger og selverkendelse. Men min unge datterdatter erklærede med det samme, at hun ikke ville med nedenunder, hvor der er udstilling, jeg tror nok at den handler om de sidste dage i kz-lejrene, så vi blev væk.

På Historisches Museum, det historiske museum, er der en video med Fritz Bauer, og jeg syntes at jeg kendte ham, for jeg har hørt Hanna Kobylnski fortælle om ham.

Fritz Bauer

Fritz Bauer var en anerkendt tysk jurist, dommer, som måtte flygte til Sverige, hvor Hanna og hendes Mand Stefan Rozental, der var

Niels Bohrs højre hånd, også var flygtninge. Hun har fortalt at Fritz Bauer havde skrevet en bog om krigsforbryderproblemet med billeder fra udryddelseslejrene i Majdanek, altså Auschwitz, og at der var billeder med i bogen, men forlæggeren for det mest frisindede forlag i Sverige, *Kultur og Natur*, havde advaret ham og sagt at hvis de billeder kom med, ville hele bogen blive utroværdig.

Udenfor er der snublesten, små brosten, de såkaldte *Stolpersteine*, beklædt med messing og med indskrift for at minde om de forfulgte og udslettede jøder, sigøjnere, de politisk forfulgte, de homoseksuelle, Jehovas vidner og eutanasiofrene.

Det er et projekt af kunstneren Gunter Demnig, påbegyndt ulovligt i 1997, siden i så høj grad anerkendt, at Gunter Demnig i 2005 fik "der Bundesverdienstorden" af forbundspræsident Horst Köhler.

Hanna Kobylinski og Stefan Rozental

På disse små snublesten står der "Her boede" fulgt af personens navn, fødselsdag, datoen for deportationen, lejrens navn og den dato hvor vedkommende blev myrdet. Det er netop den forbrydelse der nævnes på stenene, der er lagt for at mindet om hvert enkelt offer for nationalsocialismen skal holdes levende.

Den slags sten ligger ikke kun i Berlin ej heller kun i Tyskland. Man kan støde på dem – og støde sig på dem i Østrig, Ungarn og Holland og måske flere steder endnu. I deres skinnende, beskedne ubemærkethed var det dem der gjorde det største indtryk. Det regnede hele tiden, mens vi var der. "Se her, mor," sagde min datter, bøjede sig ned og pudsede lidt på sådan en beton-messingsten.

På en af Berlins jødiske begravelsespladser finder vi navne som også er velkendte hjemme fra Danmark, Meyer, Melchior, og Hirschsprung, og vi glæder os hver gang vi ved dødsåret kan

konstatere at den døde ikke har kunnet nå at lære den nationalsocialistiske pest at kende.

Og ved Tiergarten, hvor Far gik tur som barn i begyndelsen af forrige århundrede, når familien var hjemme på besøg, ser jeg kors for de mennesker, der er blevet myrdet på deres flugt fra Østberlin, den mislykkede flugt over muren. Et sted står der et årstal på en ung kvinde, født to måneder efter min datter. Det er svært at rive sig løs. Og svært at holde ud.

Om aftenen går de to unge kvinder, min datter og datterdatter i teatret, mens jeg hviler mine fødder og er sammen med resten af familien, min søn og de yngste børnebørn. Da pigerne kommer hjem en aften fra Improteater, fortæller de at de fik lejlighed til at bestemme hvilken musik, der skulle spilles: "Klezmer" siger den yngste, og der bliver spillet Klezmermusik på livet løs. En af de unge musikere siger: "Det ville min nazistiske ven derhjemme ikke bryde sig om," men det ved vi ikke rigtig, hvordan vi skal forstå.

Det skulle være en forsoningsrejse. Blev det så det? Jeg tænker på min Far; på tyskerne tænker jeg med stor respekt. Ville danskerne kunne se egne forbrydelser i øjnene på samme måde? Spørgsmålet hænger i luften. Der er en selvtværdighedens sygdom i dansk selvbevidsthed, som kan få en til at frygte at den onde smitte, der er blæst væk fra vor sydlige nabo, blæser nordpå.

En god nyhed

De to afviste irakiske asylansøgere fra Kongelunden asylcenter, der blev interviewet til SOS mod Racisme, Nyhedsbrev nr. 101, har fået opholdstilladelse. Til lykke!

Gid det samme må ske for de irakere, der er tilbage!

85-årig rapper om holocaust

Af Heidi Dachs

Den 85-årige Esther Bejarano på scenen ved en koncert med Microphone Mafia og Coincidence.

Esther Bejarano, der under krigen var medlem af et pigeorkester i koncentrationslejren Auschwitz, har lige siden krigen fortalt omverdenen om nazismen og holocausts rædsler gennem musik. I takt med at tiden og musikken har forandret sig, har Bejarano de seneste par år dog måttet ty til noget utraditionelle metoder.

I 2007 indledte den 85-årige kvinde således et usædvanligt samarbejde med to unge hiphop-musikere. Et samarbejde, der sidste år resulterede i en cd med rapmusik, der handler om nazisternes forbrydelser og fremmedfjendtlighed. Og nu er gruppen klar til at tage næste skridt ved at tage på en stor turné rundt i Tyskland.

– Det er sandelig anderledes musik end det, jeg normalt laver, men jeg er klar over, at hiphop er meget populært blandt unge. Derfor tror jeg, at vi kan få unge til at lære mere om holocaust, hvis vi arbejder sammen, siger Esther Bejarano til Spiegel Online.

Esther Bejarano er en af få tilbageværende overlevende fra Auschwitz, og hun har lige siden krigens slutning brugt sit liv på at informere folk om nazisternes forbrydelser, blandt andet ved hjælp af musik. I 1980'erne dannede hun gruppen Coincidence (Sammentræf) med datteren Edna og sønnen Joram. Hun besøger regelmæssigt skoler og fortæller børnene om de rædsler, hun oplevede i Auschwitz.

I 2004 begyndte nynazistiske grupper imidlertid at uddele cd'er med nazistiske sange til skolebørn i Tyskland i et forsøg på at hverve nye medlemmer. Som et modspil til nazisternes propaganda opfordrede Forbundet af Tyske Fagforeninger i 2007 hiphop-duoen Microphone Mafia til at lave rapversioner af Esther Bejaranos

sange. Tanken var, at sangene skulle bruges i skolernes undervisning om holocaust.

Rapperne har henholdsvis tyrkisk og italiensk indvandrerbaggrund, og derfor bliver der rappet både på jiddisch, hebræisk, italiensk og tyrkisk på den nye cd, der har fået titlen "Per la Vita" (For livet). Det er tanken, at cd'en skal indgå i de tyske folkeskolars pensum, så eleverne kan lære om holocaust på en ny og aktuel måde.

Microphone Mafia har samlet flere af Coincidence' sange, men de to yngre musikere har også selv skrevet nye sange til cd'en. På den måde blandes 80 års erfaringer i jødisk historie med rappernes oplevelse af, hvordan det er at blive betragtet som fremmed og uønsket i dagens Tyskland. – Jeg begynder at få øjnene op for, hvordan musik kan bringe folk sammen. Musik fjerner alle grænser. Cd'en drejer sig om vores fremtid, siger Kutlu Yurtseven.

Musik har altid spillet en vigtig rolle i Esther Bejaranos liv. Hun voksede op i et hjem, hvor faderen var forsanger i en jødisk menighed. I 1941 kom hun først i koncentrationslejren Neuendorf, og i 1943 blev hun sendt til Auschwitz. Nogle uger efter hendes ankomst oprettede Hitlers elitetropper SS et pigeorkester i lejren. Esther meldte sig og sagde, at hun kunne spille på harmonika.

"I Auschwitz-Birkenau var det pigeorkestrets opgave at stå ved porten hver dag og spille, når fangerne marcherede ud til arbejde og når de kom hjem igen. Vi havde dårlig samvittighed, fordi vi så at sige hjalp fangerne med at gå i takt og marchere til vores musik. Men det blev værre endnu. SS befalede os at stå ved porten og spille, hver gang togene med jøder fra hele Europa kørte ind på skinnerne, der førte direkte til gaskamrene," skriver Esther Bejarano i erindringsbogen "Wir leben trotzdem".

Microphone Mafia har engang spurgt hende, hvordan hun kan lave musik, efter de oplevelser hun har haft i Auschwitz. Dertil har hun svaret: – Hvis nazisterne havde taget musikken fra mig, ville de have taget alt. Der er ikke tale om nogen overdrivelse. Esther Bejarano mistede nemlig hele sin familie under nazismen.

Derfor ser hun trods sin alder heller ingen grund til, at samarbejdet mellem Coincidence og Microphone Mafia ikke skal fortsætte efter turnéen. – Vi har planer om at udgive endnu en cd. Vi har så meget, vi skal nå, siger Esther Bejarano.

Artiklen er let forkortet af red. Bragt i Kristeligt Dagblad, 4. februar 2010

Krigens børn

Billeder

krystalklart erindret

***af krigens
børn.***

***Barnet
i en verden af
mørke
med stjernen fæstet på
brystet
og angstens kappe
om de spinkle
skuldre.***

***Barnet
der
nøgent
med rædslen som eneste
ledsager
flygter for det
alt for stærke
lys***

***ordløse ofre
for krigens
ubarmhjertighed.***

***Ubærligst dog
barnekrigeren
som***

***med afmagt i hjertet
tvinges ind i voldens
landskab***

***forkrøblet
på krop og
sjæl.***

(Anonym)

Om at være på kontanthjælp

Af Annette Bauder

Nu er den i gang igen – Debatten om de svage, - kontanthjælpsmodtagerne, indvandrerne, flygtningene. Alle skal de hjælpes af Os – de stærke, og den bedste hjælp er at lade dem føle tilstrækkelig store materielle afsavn til, at de gennem afsavn motiveres til at tage sig sammen til at få hænderne op af lommerne og gøre noget, så de kan komme til at leve ligesom os andre.

Og igen tænker jeg på dengang i 1983, hvor min familie og jeg kom til Danmark fra udlandet for at bosætte os.

Jeg er gift med en indvandrer, og mine børn er 2. generations indvandrere. To af dem er født her, en i deres fars hjemland. Min mand taler rigtig godt dansk, de fleste kan dog ikke undgå at bemærke, at han taler med nogen accent. Min mand, der er ingeniør, har sin uddannelse fra et andet land.

Vi boede i en række dejlige år i min mands hjemland, og fordi jeg ikke kunne vænne mig til at være indvandrer der bl.a. på grund af sproglige problemer, besluttede vi at bosætte os i Danmark. Vi havde begge to rigtig gode job med gode indtægter, ja min mands job befandt sig endog højt i firmaets hierarki.

I forbindelse med vores beslutning om at bosætte os i Danmark, søgte min mand job i Danmark, og vi fik det indtryk, at grunden til at han ikke allerede havde et job inden afrejsen skyldtes vanskelighederne med at komme til jobsamtale m.v. Min familie og vores danske venner forsikrede os da også om, at når vi først var i Danmark, ville jobbet være der i løbet af ingen tid.

Da vi havde afviklet det, der skulle og kunne afvikles, pakkede vi alt, hvad vi ejede i en container og med den lille formue, der blev tilovers, ankom vi til Danmark midt i en herlig sommer. Vi boede til en start hos min familie, hvor vi naturligvis betalte for os for ikke at ligge til last. Vi søgte begge job over hele Danmark, og sommetider fik vi svar. Min mand blev også indkaldt til en og anden jobsamtale, hvor det viste sig, at den løn og de arbejdsvilkår han fik tilbudt, lå gevaldigt langt under det danske ingeniør blev tilbudt, - og han måtte jo tænke på, forklarede de ansættende myndigheder, at hans uddannelse jo var udenlandsk og som sådan ikke så god og grundig, som en dansk ingeniøruddannelse.

Da vores formue var boet og spist op, og da min familie efterhånden ikke kunne og ville have os boende længere, var der en venlig sjæl, der fortalte os, at vi da skulle prøve at søge kontanthjælp. Og det gjorde vi så.

Vi fik hjælpen, og det er vi den dag i dag den danske stat meget taknemmelige for. Vi fik mulighed for at få en lille lejlighed, og vi fik en økonomi vi kunne overleve på.

Vi oplevede samtidig, at vores familie og venners indstilling til os ændredes. Vi blev oftere og oftere underholdt med fortællinger om og eksempler på, at alle kunne få noget at bestille, hvis de altså bare gad tage hænderne op af lommerne og tage fat.

Når vi mødte nogle, vi kendte i byen stoppede de op og så medlidende på os med hovedet lidt på skrå og spurgte os med den tone man anvender overfor børn, gamle, syge og andre som man forventer, er lidt tungnemme: "Og hvordan går det så nu, har I fået noget at bestille", og vores rolle var derefter, at fortælle at det havde vi desværre ikke, og at vi var meeeeeeget kede af det. Det lå lidt i luften, at vi helst skulle stå med den imaginære hat i hånden og græde lidt, imens vi fortalte om, hvor slemt vi havde det.

Min mand og jeg talte ofte sammen om den sociale ydmygelse vi oplevede omtrent dagligt, oveni den kolossale økonomiske deroute vi var ude for.

For vedblivende at kunne holde os selv ud, besluttede vi at gøre to ting:

- at præsentere os som glade kontanthjælpsmodtagere, når vi mødte nye mennesker, der som alle gjorde og stadig gør, - spurgte til vort job og dermed vores økonomiske grundlag.
- og for det andet fortalte vi alle, der spurgte os hvordan det gik, at det gik rigtig godt, at vi sagtens kunne få dagen til at gå, at vi faktisk havde et godt liv sammen med vores børn, som vi havde tid til at være sammen med og opleve alle de gratis glæder sammen med.

Vi oplevede megen forargelse over begge beslutninger, folk oplevede os som skamløse nassere, der kom fra udlandet, for at leve højt på den danske velfærd. Jeg husker især mødet med en gammel skolekammerat, der efter at have fået mit økonomiske grundlag præsenteret udbød:

"Ja, rejse ud og leve højt og fedt mens du var ung og rask, det kunne du, og så kommer du

nu hjem med familien og nasser på os skatteydere, som skal betale skoler, hospital, kontanthjælp og alt det andet for dig nu, og arbejde det gider jo hverken du eller din mand åbenbart - at du ikke skammer dig."

Min skolekammerat havde sikkert hellere set, at jeg havde stillet mig ydmyg, sølle og stakkels an som offer, hvilket ville have givet ham mulighed for at føle sig hævet over en stakkel som mig.

Vi var, hvad der med det moderne udtryk kaldes proaktive, - en egenskab der prises højt i andre sammenhænge. Vi kom igennem perioden med en række dyrekøbte erfaringer, og vi havde da også noget ballast med os til at komme igennem med:

- vi vidste, at vi var velkvalificerede
- vi vidste, at vi kunne bestride diverse krævende jobs
- vi vidste, at vi var noget værd både som mennesker og som arbejdskraft,
- og så ankom vores container fuld af tøj, husgeråd m.v. der tillod os at leve med en vis kvalitet i hverdagen, i hvert tilfælde indtil det var slidt ned.
- og så havde vi hinanden og også nogle rigtige venner, og noget familie der trods alt var i stand til stadig væk at se og opfatte os som mennesker, - modsat alle dem der kun kunne opfatte os som kontanthjælpsmodtagere.

Vores lille medbragte formue - og boet - blev hurtigt spist op, vores medbragte andre ressourcer blev efterhånden slidt ned, og der var ikke råd til at købe nyt.

Vores børn kunne på grund af vores økonomi ikke deltage i de aktiviteter andre børn deltog i, og de så ikke de film andre børn så og snakkede om. Børnene var hjemmeklippede og gik i tøj der var hjemmesyet fra inderst til yderst, og så gik de naturligvis i hjemmestrikkede bluser. Vi spiste masser af maskinudbenet hakkekød og købte i det hele taget altid det billigste af det billige.

Omgangskredsen mindskedes samtidig kendeligt, ikke altid fordi folk ikke ville omgås os, det skyldtes lige så meget os selv. Vi trak os mere og mere tilbage fra mangt og meget af især økonomiske årsager, men også på grund af fornemmelsen af forventet mindreværd.

Vi søgte stadig job over hele landet både skriftligt og ved personlig henvendelse. Min mand oplevede ustandselig at få revet sin udenlandske uddannelse i næsen, når han

søgte ingeniørjob, og søgte han ufaglærte job, blev han sorteret fra som overkvalificeret.

Efter et par år kom vi igen i job begge to, - men det tog lang tid for os at bygge såvel økonomi, som sociale forbindelser op igen - ja ingen af delene er stadig i dag sammenlignelige med jævnaldrene med samme sociale - og uddannelsesmæssige baggrund som vores.

Det skal lige tilføjes for at sætte ovenstående opfattelse af min mand og hans kvalifikationer i relief, at han er fra Island, og at hans uddannelse stammer fra universitetet i den skotske by Edinburgh.

Spørgsmålet er: - hvor nemt tror læseren, det er, at komme i arbejde og få opbygget et socialt netværk i Danmark, hvis man er på kontanthjælp og kommer fra en helt anden kulturel baggrund end den danske, når en fordomsfuld opfattelse af et menneske fra en kultur, der ligner den danske så meget, kunne slå igennem på den her beskrevne måde i 1983, hvor vi endnu ikke havde stiftet bekendtskab med vore dages fremmedfjendskhed.

(Bragt i Politiken d. 28.10.05)

Mød mig på midten

Af Karen Margrethe Høskuldsson

Hvordan illustrerer man begrebet "forsoning"? Spørgsmålet blev aktuelt, da jeg blev opfordret til at lave en illustration til dette nummer, der kredser om netop forsoning.

Det blev hurtigt klart at hvis begrebet skulle gives et kunstnerisk udtryk, så burde det faktisk ske i form af en ballet, for forsoning er jo en proces - en bevægelse fra én tilstand til en anden - en bevægelse, der ikke nødvendigvis beskriver den korteste vej mellem to punkter. Snarere vil bevægelsen foregå i en labyrint med masser af muligheder for at ende i blindgyder eller gå i ring.

Enden på overvejelserne blev et brætspil, hvor to spillere står for at levere bevægelserne med hver sin spillebrik og en tredje person fungerer som spilleleder og dommer. Gennem forhindringer og udfordringer arbejder de to spillere sig - gerne ved fælles hjælp - frem mod midten af spillepladen, og spillet er vundet i det øjeblik hvor begge parters brikker ankommer samtidig til midten.

Så klip spillets dele ud langs de optrukne linjer, fold langs de stiplede linjer og find to terninger! Rigtig god fornøjelse med at mødes på midten!

Regeringens holdning til voldelige ægteskaber. Findes der acceptabel racisme?

Af Johanne Mathiasen

Regeringen fastholder kvinder i voldelige ægteskaber I lørdags kunne vi i Politiken læse om Hicaz Belek og hendes tre børn, der nu udvises af Danmark. Hicazs "forbrydelse" er, at hun har forladt sin voldelige ægtemand, og dermed har hun ikke længere lov til at opholde sig her. Den omstændighed, at hendes familie i Tyrkiet har forstødt hende, og at hun frygter for sit liv, ændrer ikke den beslutning, Udlændingetjenesten har taget.

Konfronteret med Hicazs skæbne, udtaler Peter Skaarup i søndagens udgave af Politiken: "Hvis det viser sig, at der er flere eksempler på, at voldsramte kvinder kommer i klemme på den her måde, så er jeg åben over for en ændring af loven."

Hvis der er flere eksempler? Peter Skaarup kan vist ikke bilde nogen ind, at han ikke kender konsekvenserne af de stramninger af udlændingeloven, som han og hans parti i alliance med regeringen har fået gennemført de senere år. Det er jo blevet nærmest umuligt at få permanent opholdstilladelse i Danmark, voldsramt eller ej.

Der er mange kvinder, der står i samme fortvivlede situation som Hicaz. Vel at mærke ikke kun muslimske, men også bl.a. asiatiske kvinder, der har giftet sig med (voldelige) danske mænd.

Valget står mellem at blive smidt ud af landet eller blive i et voldeligt ægteskab. De fleste er tvunget til det sidste, for de har ingen steder at tage hen og ingen muligheder for at forsørge deres børn, og det ved deres ægtemænd.

Det forventes, at disse kvinder kan integrere sig. Lære det danske sprog, få et job og engagere sig i børnenes skolegang. Men har de overskud til det? Svaret er nej. Og vil deres børn klare sig godt i Danmark? Vil de have overskud til at passe deres skole og få en god uddannelse? Svaret er nej.

Naturligvis kender Dansk Folkeparti og regeringen konsekvenserne af de regler, de selv har indført. Men pinligt er det da. Der er vel næppe nogen, der er så bekymrede for overgreb mod muslimske kvinder som Dansk Folkeparti.

Eller hvad mener I, Peter Skaarup og Jesper Langballe? Ja, hvad mener hele den danske

regering? Kan I sige jer fri for, med jeres utallige stramninger af udlændingeloven, at fastholde kvinder i voldelige ægteskaber?

Men vi er mange, der gerne tager Peter Skaarup på ordet: Få ændret den lovgivning, så Hicaz og andre kvinder i samme situation kan forlade deres voldelige ægtemænd uden at blive smidt ud af landet.

(februar 2010)

FN-dag mod Racisme d. 21. marts

Til minde om Sharpevillemassakren i Sydafrika den 21. marts 1960, hvor fredelige demonstranter mod apartheidstyrets paslove blev beskydt af politiet, og mange af dem blev dræbt.

Citat:

"Ligesom vi hele tiden efterlyser de moderate muslimer, så vil jeg da gerne her efterlyse de moderate danskere"

Carsten Jensen, Interview i Politiken, 14. februar 2010

Om sammenhængskraften og det globale hensyn

Af Maja Arthy, cand. psych. & diakon

Just som vi tænkte – håbede på – at nu var ilden i Muhammed debatten vist døet ud, blusser den atter op på grund af en vis somaliers indbrud i Kurt Westergaards hjem, muligvis opildnet af bladtegnerens trang til løbende at promovere sig og sin tegning. Korporlig vold af denne art kan naturligvis ikke tolereres, men inden forargelsen over somalierens handling helt tager over skal medtænkes, at indbruddet i Westergaards hjem er at sammenligne med det indbrud Westergaard foretog i millioner af muslimers livstydning, da han, inspireret af Oehlenschlägers Aladdins fredsommelige appelsin i turbanen omskabte denne til den krigeriske bombe i Muhammeds turban, som vi har måttet trækkes med i snart årevis.

Westergaards (og i islamiske øjne dermed vores, den vestlige civilisations) vedholdende og stædige demokratiske credo: "Jeg kritiserer dig, altså tager jeg dig alvorligt" kan ganske enkelt ikke forstås, endsige accepteres, af en verden, som er rundet af en fuldstændig anderledes måde at anskue livsgrundlaget og -udfoldelsen på.

Med globaliseringen er vi alle potentielle verdensborgere. I det mindste peger (ud)dannelse til denne fornemme titel med indhold i den retning, og det er ikke spor for tidligt at øve sig på det. Med dannelse følger både ret og pligt til indføling i anderledes tænkende menneskers livsyttring og levereregler.

Vi nyder at mødes af det anderledes, når vi rejser; men i det multikulturelle samfund vi allerede har i dette land, er der store muligheder for at øve sig på mødet herhjemme. Med retten og pligten til indføling følger også ansvaret for udøvelsen af disse to, dvs. at den noksom højt besungne ytringsfrihed skal overvejes med den form for selvkritik (altså den frivillige overvejelse før aktiveringen af en selvoptaget handling) som spørger ind til betimeligheden, visdommen, i at ytre sig, dersom dette består i selvhævdelse på andres bekostning. Udøver vi ikke allerede både selvkritik og selvrensensur, når forretningsforbindelser skal plejes, i skolelæreres pædagogik, når det gælder familien, hvor uoverlagte ord og handlinger kan risikere afstand til – endog tab af - familiemedlemmer? Hvilke forældre kender ikke til at gå med listesko overfor sine teenage- og endog voksne børn for ikke at såre med risiko for at miste? Og nu er vi altså ved at blive til en global familie. Det må give nogle særdeles seriøse overvejelser.

For vi er - i det rummelige Danmark - blevet slappe i værdierne. I den højt besungne ytringsfrihed har vi tilegnet os håneretten overfor de fremmede, dem som engang med en vis respekt kaldtes gæste-arbejdere: Retten (og tilsyneladende også pligten) til at spotte og latterliggøre hvem som helst, hvad som helst og når som helst.

Når dette er sagt, skal naturligvis også understreges, at empatien går begge veje. Ligesom vi skal lære at sætte os ind i de fremmede kulturers livsyttringer, skal de nye danskere også forstå, at de har valgt at forlade deres baggrund, kultur og tradition, da de gik gennem porten til et samfund, som er grundlagt på vestens traditionsrige demokrati, som er forbundet med vor gamle kristne kultur. Hvis ikke alle parter forstår at række hånden frem, bliver det svært at mødes i fred. Og til forsoning.

Undervisningsmaterialer om racisme, diskrimination og menneskerettigheder

I SOS mod Racisme er vi ved at finde egnede materialer og ideer til undervisning om racisme, diskrimination og menneskerettigheder. I første omgang til undervisning i gymnasiet.

Vi ønsker undervisningsmaterialer og ideer, der vil kunne anvendes i de humanistiske og sociale fag, fx dansk, psykologi, historie, samfundsfag, engelsk, tysk, fransk, spansk, religion, musik og billedkunst, på tværs af fag og til AT-forløb og større opgaver. Det vil blive lagt på www.emu.dk og på www.sosmodracisme.dk.

Har I forslag, eller har I selv noget, der kan bruges, så send os venligst en mail på: sos@sosmodracisme.dk, eller ring til Johanna: 42 33 19 68 eller Anne: 42 33 19 69. Vi er også interesserede i materialer til folkeskolen.

www.globalskole.dk
www.redbarnet.dk
www.amnesty.dk
www.modalleodds.org
www.barneflygtning.dk
www.flygtning.dk
www.menneskeret.dk
www.coe.int

SOS mod Racismes Minileksikon 2009 ligger på www.sosmodracisme.dk. Enkelteksemplarer kan bestilles gratis, klassesæt koster 200 kr. Klassesæt af dette Nyhedsbrev koster 300 kr til porto.

Bog anmeldelse: Man kan ikke engang græde - Danske jøder i Theresienstadt

Af Marianne Olsen

Den læser, der sidder med bogen: Man kan ikke engang græde, af Mads Greve, kommer ganske nær nogle af de mennesker der overlevede 18 måneders ophold i Theresienstadt. Bogen viser billeder af byen og nogle få omgivelser og, hvad der er det absolutte ærinde for Mads Greve, 27 portrætter og fortællinger af lige så mange overlevende.

Det er vigtigt at forstå, at Mads Greve, der er uddannet fotograf, har et særligt og særlig personligt ærinde med sin bog. Han understreger at han, før han fik ideen til at lave sit billedværk, ikke kendte nogen jøder, men at tanken om den hårrejsende forfølgelse og udslættelse af jøder uden grund kom til at stå klart for ham, da han erkendte at massakren i Srebrenica kunne finde sted, og det så kort tid efter holocaust.

Mads Greve fortæller, at hans forældre så serien om holocaust i fjernsynet, og selv om de forbød deres 10-11-årige søn at se den, fik han mareridt om den systematiske menneskeudryddelse, vel sagtens fordi han mærkede at forældrene blev påvirket af hvad de havde set.

Bogens titel er et citat af Salle Fischermann. Han fortæller at han var med til at hjælpe de folk op i kreaturvognene, der skulle videre til udryddelseslejrene i Auschwitz. Man kunne ikke gøre noget, sendte bare 2.000-3.000 mennesker af sted. Man var helt tom. Og han nævner alle de børn, han også måtte hjælpe op; de græd, men da de kom op i vognen, stod de som stenstøtter. Det er i fortællingen om den situation at Salle Fischermann siger: "Man kan ikke engang græde. Man kan bare stå fuldkommen fortabt"

Dina Donde, der er født i 1938, besøgte igen Theresienstadt, som nu hedder Terezin, for nogle år siden: "Jeg kunne kende gården, da jeg gik ind." fortæller hun og tilføjer: "Nu var det et almindeligt hus, hvor der boede mennesker." Dina fik to skefulde sukker i fødselsdagsgave, da hun fyldte seks år. Måske stammede sukkeret fra en Røde Kors-pakke. Et mareridt som hun husker efter sin hjemkomst, og som vendte tilbage indtil hun var tolv år, var en drøm, hvor hun er i en elevator der kører op og ned. Dina ved at når elevatoren standser, vil der ske noget frygteligt.

Berthold Boldes, der er født i 1923, skulle hver morgen køre rundt til kasernerne og samle de lig op, der var blevet lagt udenfor, og fragte dem ud til krematoriet. Det var folk der var døde af sult. Han fortæller at de var lette, og de var nøgne. Somme tider var der så mange at de faldt ned mellem hjulene, og når han ville trække dem ud, fik han et "møgfald og slag med pisken."

Hennie Levin er født i Theresienstadt i 1944. Det er noget der gør indtryk – og ikke bare på læseren. Hun fortæller at hun engang blev stoppet for at have kørt for hurtigt, og at betjenten blev helt paf, da han så, hvad der stod som oplysning om hendes fødested: "Så sagde han: 'Nå ja, så kørs forsigtigt en anden gang'."

De interviewedes beretninger afsluttes af et par linjer der fortæller, hvad disse overlevende arbejder med, og hvor mange børn, børnebørn og eventuelle oldebørn de har. For hver af disse afslutninger må læseren fryde sig over at det dog har været umuligt at foranstalte nogen endelig løsning for vore medmennesker.

De 27 små fortællinger væver sig sammen til et mønster som bliver fint og rekapitulerende afrundet af Silvia Goldbaum Tarabini Fracapanes artikel sidst i bogen. Hun har arbejdet med holocaust på Dansk Institut for Internationale Studier og skriver i Berlin på en ph.d.-afhandling om deportationerne af danske jøder til Theresienstadt.

Billederne er i sig selv utroligt smukke, hvert ansigt er set af fotografen som en hel verden, og de ti portrætter af efterkommere understreger at mennesket er meget mere end et individ. Ikke blot lider efterkommerne også under den grusomhed deres forældre, bedsteforældre og oldeforældre har været igennem. De giver også vidnesbyrd videre om styrke og overlevelse midt i det ubærlige.

Fotografierne fra byen med de øde gader har et eget vemod over sig. Billedernes skønhed afslører mærkeligt nok byens grimhed. På et af billederne går en schæferhund. Et levende væsen i bevægelse!

Billedet efter den sidste fortælling af Rachel Berkowitz, der siger: "Inderst inde har man altid et lille håb", viser et nøgent, kroget træ, sort og med en baggrund af en gul mur lidt væk. Det allersidste billede er billedet af en tilmuret åbning.

Der er to særlige kvaliteter ved denne bog: for det første at bogen lavet af et menneske som ikke er jøde. I disse tider stikker så ofte den

hæslige 'os og de andre' mentalitet op, og vi støder alt for tit på den indstilling der ser de fremmede i medmennesket, hvor vi burde se medmennesket i den fremmede.

For det andet at billederne understreger de deporteredes liv med billederne af deres efterkommere. De er ikke alene i verden. Mennesket er ikke en ø.

Danmark er kendt for at have reddet sine jødiske medborgere fra holocaust, men der var altså i oktober og november 1943 472 mænd, kvinder og børn, der blev deporteret fra Danmark af den nazistiske besættelsesmagt, fordi de enten var jøder eller blev opfattet som sådan ifølge de nazistiske racelove. De var mellem 89 år og 6 måneder.

Andre nationer satte sig op imod nazisternes forlangende: Marokko og Bulgarien beskyttede deres jøder. Det er vigtigt at have med i vores forståelse, at der under anden verdenskrig faktisk var nationer, hvis ledere ikke ville være med til den nazistiske absurditet.

Det var massakren i Srebrenica, der var anledningen til Mads Greves værk. I gymnasieundervisningen behandler man af og til emnet Folkedrab. Det bør være et must at bruge *Man kan ikke engang græde* i sådan et forløb, fordi den supplerer ligdyngerne med menneskeansigter. Pludselig er vi ikke længere fremmedgjort. Med fremmedgørelsen løber vi den største risiko for at folkedrab skal gentage sig i en uendelighed.

Bogen bør absolut anskaffes til skolernes bibliotek.

Mads Greve:

Man kan ikke engang græde -

Danske jøder i Theresienstadt.

Ajour, 2008; 116 sider i stort format, 298 kr.

(Anmeldelsen har været bragt i gymnasieskolens fagblad: Religion.)

Bog anmeldelse:

Verdens lykkeligste folk

Af Anne Nielsen

Lena Sundström er journalist og har været ansat på Sveriges Radio. Hun sagde sit job op og flyttede ind i en lejlighed på Nørrebro. Lena frygter, at fremmedhadet i Danmark kan brede sig til Sverige, selv om forholdene i øjeblikket er bedre i Sverige.

Lena graver tilbage i de sidste årtier for at finde de tidspunkter, hvor dansk udlændingepolitik har ændret sig afgørende. Hun forsøger at se, hvilken logik der ligger til grund. Hun taler med Dansk Folkeparti, undersøger Fremskridts-partiets historie og dets fremmedfjendtlige kampagner, og gennemgår avisartikler om Muhammed-krisen.

Hun besøger Tøger Seidenfaden og Lisbeth Knudsen, besøger flygtningevenner og medlemmer af Dansk Folkeparti og grænestationen Sæd, syd for Tønder. Hun taler med indvandrere, der fortæller, hvordan stemningen i Danmark har vendt sig fra venlighed til fjendtlighed.

Hvordan er det kommet så vidt? Hvorfor efteraber en række partier Dansk Folkepartis fremmedfjendtlighed, i stedet for at holde DF uden for, sådan som man i et stort træk gør med Sverigesdemokraterne i Sverige?

Hun sammenligner med Sverige, og forundres over det danske fremmedhad, som hun ser det i aviserne, i TV, og hører det fra politikere og borgere. Hvordan kan det gå til?

Nogle gange kan folk udefra nemmere få overblik over situationen i Danmark, netop fordi den - heldigvis for Sverige - er så forskellig fra Danmarks.

Fortællestilen og de små kapitler gør bogen let læst og underholdende, trods det triste tema. Bogen er svær at lægge fra sig både mens og efter man har læst den, og den kan varmt anbefales alle, der tør se, hvor dybt Danmark er sunket.

Lena Sundström: Verdens lykkeligste folk – en bog om Danmark. Forlaget Republik, København: 2009. 342 sider, kr. 299.

Racisten

Uddrag af Efterskrift
Af Leif Hjernøe

Den tyske forfatter Günther Anders skriver i sin bog *Vi Eichmann-sønner* (på dansk ved Per Øhrgaard, Gyldendal 1965) bl.a. om vores følelsesevnes utilstrækkelighed. Vi kan ikke magte vor tids følelsesopgaver, de er blevet for store og umådelige. Vi bliver derfor til *emotionelle analfabeter*: seks millioner jøder, der udryddes i koncentrationslejre midt i den mest civiliserede del af verdenen, det bliver følelsesmæssigt noget uoverkommeligt. Nyheden om to myrdede kan måske endnu formå at give en form for resonans i os – og én eneste myrdet fylder os med gru.

Günther Anders fortsætter (s.31):
"Vor følelsesevnes utilstrækkelighed er nemlig ikke blot defekt blandt andre. Den er heller ikke blot at regne for værre end vor forestillingsevnes eller vor iagttagelsesevnes svigten; men den er værre end selv de værste ting, der allerede er sket; og dermed mener jeg: endnu værre end mordet på seks millioner. Hvorfor det?
Fordi det er denne svigten, der muliggør en gentagelse af disse værste ting; som baner sig vejen for deres yderligere forværring, ja, som måske gør denne forværring og gentagelse uundgåelig. Thi ikke alene gru, agtelse eller medlidenhed hører til de følelser, der falder væk, men også ansvarsfølelsen. Og der gælder – så djævelsk det lyder, - om denne sidste det samme som om vores forestillingsevne og vor iagttagelsesevne: at den bliver jo mere kraftesløs, jo mere den effekt, vi tilstræber eller allerede har nået, øges; og at den bliver lig nul – hvilket betyder, at vor hæmmede mekanisme bringes til total stilstand – så snart en vis maksimalgrænse er overskredet."
(Fremhævelsen af G.A.)

Dette citat er valgt og bragt her af to grunde. For det første, fordi en behandling af emnet *racisme* meget hurtigt bliver til det Günther Anders kalder for en *følelsesopgave*. Til løsning af en sådan opgave forekommer roman-formen, på et intellektuelt bogligt plan, at være den bedst tænkelige, og dens anvendelse hermed at være motiveret.

For det andet kan citatet direkte give anledning til det centrale spørgsmål, som denne roman *indirekte* stiller og søger at besvare: Findes der mon også en *minimalgrænse* for, hvad vores følelsesevne kan magte?

Racisten er ikke nogen entydig, bestemt størrelse. *Racisten* er 'noget', der bor i os alle sammen. Det er denne romans sigte at pege

dette 'noget' ud, D.v.s. at gøre opmærksom på nogle racistiske *elementer*, der ofte er af en så beskeden størrelsesorden, at vi i det daglige ikke kan overkomme eller nå at forholde os til dem.

Den menneske-typologi, der kommer til udtryk, når vi tillægger mennesker, af en bestemt politisk observans, karakteristiske negative eller positive egenskaber, er *i sit væsen* racistisk. Modstandskampen under Anden Verdenskrig viste, at der kunne rekrutteres lige værdifulde mennesker fra såvel venstre som højre side af det partipolitiske spektrum. En smuk social holdning og en storsindet vilje til at ofre sig kan med andre ord afspejle sig i vidt forskellige politiske anskuelser.

Vi er tilbøjelige til at undervurdere betydningen af den enkelte personligheds sammensatte karakter. Ikke mindst forrige århundredes naturalistiske litteratur bidrog til en forenklet "typefast" personlighedsopfattelse. Det er fristende og bekvemt at overse "sjælens" levende, svingende – eller med et negativt ladet udtryk: *labile* – natur. Også af *praktiske grunde* lægger man i et civiliseret samfund større vægt på menneskesindenes *kultur* end deres *natur*. Det er hensigtsmæssigt at vi alle kultiverer og kultiveres så meget som muligt.

Denne *praktik* udarter på mange måder i en uheldig *automatik*. Ved at sammenholde og få typefaste oplysninger med givne normer drager man ofte meget vidtgående konklusioner i bedømmelsen af den enkelte samfundsborger. Denne *skematisme* er et tydeligt symptom på den *emotionelle analfabetisme*, som Günther Anders omtaler ovenfor.

Det er som et værn imod denne analfabetisme, at mange med største omhu plejer deres "gode navn", "rygte" eller "omdømme". En angstbetonet adfærd, der afspejler den lille "hverdagsracisme", vi alle mere eller mindre bevidst både selv bidrager til og erkender, at vi "tager højde for".

En anden alvorlig følge af det man "minimaliserende" kunne kalde for den *latente racisme* er *den repressive tolerance*. Den kommer f. eks. til udtryk, når man af taktiske grunde ikke direkte og åbent kritiserer minoriteterne og deres meninger. Frygten for prædikamentet *racist* fører megen skjult undertrykkelse med sig og forhindrer en fri debat, der på længere sigt selvfølgelig måtte være i alle parters interesse.

På lignende måde er der tale om en form for *racisme*, når den enkelte afholder sig fra at tage sin holdning – af hvilken art den nu end måtte

være – op til revision. En principfast helstøbt personlighed er nok bekvem at håndtere for historieskriverne og er ligeledes praktisk anvendelig i det økonomiske og politiske liv. Men at der kan være store personlige og medmenneskelige (familiære) – og derfor egentlig umenneskelige – omkostninger forbundet med, dels at etablere, og dels at vedligeholde et udsøgt *image*, det glemmes ofte.

Den tilsyneladende uskyldige, gamle talemåde, "skomager bliv ved din læst" rummer således et umiskendeligt racistisk element: man er, hvad man er. Ethvert forsøg på at blive til noget andet er at bryde forestillingen om, at menneskets muligheder *på forhånd* er bestemt af karakteristiske, familiært arvelige særpræg. Og det er racisme i sin mest menneskelige udformning!

At tro at racisme kun har noget med f. eks. hudfarve og legemsbygning at gøre, det er utilgiveligt naivt og en utilladelig overfladisk opfattelse af problemet. Det handler mindst lige så meget om specielle adfærdsmønstre, om sprog og kultur. Det er også i *aversionen* mod disse menneskelige fremtrædelsesformer at racehad kan næres.

Racehad er racistens tilkendegivelse. Denne stærke følelse kan rettes imod en gruppe individer med visse karakteristiske, ensartede fremtoningspræg.

Den kan også, på en mere raffineret måde, vækkes imod gruppens frembringelser. Det afspejlede sig i nazismens *propaganda*, med en såkaldt *entartet Kunst*. Racehad behøver imidlertid ikke "kun" at være noget, der forårsages af ydre omstændigheder. Dets egentlige årsag er snarere at finde i et uudviklet eller hæmmet følelsesliv. Følelsen kan komme til udtryk i de mest overraskende sammenhænge. Mennesker for hvem den ideale fordring om *renhed i tanke, ord og handling* betyder alt, kan netop i deres forhold til "det urene" udvise en *fordomsfuld* og derfor til tider renlivet racistisk holdning.

Det er klart, at vores *følelsesopgaver* for alvor bliver krævende, når "minimalgrænsen" forskydes til også at omfatte sindets impulsive eller ubevidste racistiske tilbøjeligheder. Netop fordi romanen vender sig imod individualpsykologi, der bygger på en splittelse af mennesket i en krop og en sjæl, kan emnerne udpensles til betydningsløse. Racismen lader sig på den måde let bagatellisere eller afdramatisere. Dette kan imidlertid have sin gode berettigelse. Gøres problemet alment, vil det blive nemmere at angribe over en bred front, f. eks. i forskellige undervisningssituationer.

Man må gøre sig klart, at hvis man konsekvent vender sig imod enhver art af *følelsesdiskrimination*, så må en følelse som *racehad* være "lovlig". Denne roman rejser da også indirekte spørgsmålet, om det ikke var "sundere" at registrere "racisten i os alle" som et naturligt forekommende menneskeligt træk end som noget "sygeligt"? Er det uhyggelige ved racismen ikke, at dens udbredte eksistens ignoreres, og at man ikke vedkender sig den som noget almenmenneskeligt?

Leif Hjernøe. Efterskrift i: Racisten: roman med efterskrift. Arena, 1979, 126 s.

Artiklen refererer til: Günther Anders: Vi Eichmann-sønner. Gyldendal 1965.

Citat fra Primo Levi: Hvis dette er et menneske

I som lever i sikkerhed,
I jeres varme huse,
I der finder, når I kommer hjem om aftenen,
Varm mad og venlige ansigter:
Tænk over om dette er et menneske
Som arbejder i mudder
Som ikke kender til fred
Som slås for en bid brød
Som dør på grund af et ja eller et nej.
Tænk over om dette er en kvinde,
Uden hår og uden navn
Uden styrke til at mindes
Med tomme øjne og et goldt skød
Som en frø om vinteren.
Tænk over at dette er sket:
Jeg overantvorder jer disse ord.
Lad dem mejsle sig ind i jeres hjerter,
Hjemme så vel som ude.
Når I går i seng, når I står op.
Gentag dem for jeres børn.
Eller måtte jeres huse falde sammen,
Sygdom ramme jer,
Og børnene vende sig fra jer.

Primo Levi: Hvis dette er et menneske. Forum, 1990 og 2003, 201 s.,

samt som den ene del af: Vidnesbyrd, Rosinante, 2009, 522 s 200 kr.

Hul igennem muren?

Stormøde i netværket "Et anstændigt Danmark" - den 19.-20. marts 2010

på Brandbjerg Højskole (v. Vejle)

Fredag den 19. marts:

Kl. 17 – 17.45: Ankomst og indkvartering (evt. med bus 201, der går kl. 17:04 fra Vejle Station)

Kl. 18 – 18.45: MIDDAG – med velkomst og orientering v. Britt Lægsgaard

Kl. 19.30: Optræden ved teatergruppen. "Opgang 2"

Derefter tid til socialt samvær / networking, et musikindslag og en let anretning (ost og rødvin)

Lørdag den 20. marts:

Kl. 7.45 – ca. 8.30 er der MORGENMAD

Derefter tid til vandring/løb i de smukke omgivelser – og fortsat networking

Kl. 9.30 – 10.00: Ankomst, indtjek + kaffe m. rundstykke til de nyankomne deltagere

Kl. 10.00 – 10.10: Velkomst i mødesalen og morgensang

Kl. 10.10 – 10.40: Oplæg om *Flygtningenævnet* v. landsdommer Stig Glent-Madsen

Kl. 10.45 – 12.00: "Hul igennem muren?" - Om asylansøgerne og deres vilkår
Jørn Nerup, prof. ("Bedsteforældre for Asyl") – *Dansk asyl- og flygtningepolitik*
Anne Nielsen, læge (SOS mod Racisme) – *International kritik af DK's asylpolitik*
Jakob Hjuler Tamsmark, (Kirkeasyls pressegruppe) – *Brorsonskirken og hvad nu?*

Kl. 12.00 – ca. 12.45: FROKOST

Kl. 13.00 – 13.30: Det årlige fællesmøde med beretning og regnskab – v. Bodil Hindsholm Hansen

Kl. 13.45 – 14.00: Musik v. Anja Dybris og Sergio Marini

Kl. 14.00 – 15.00: "Hul igennem muren?" – Om Danmarks forhold til omverdenen:
Flemming Chr. Nielsen, forfatter ("Danmarks Løver") - *behovet for udsyn og samspil*
Derefter tid til diskussion af aktuelle emner og/eller forslag til fremtidige aktiviteter...

Kl. 15.00 – 15.30: KAFFE / THE

Kl. 15.30 – 16.15: Vores mellemfolkelige digter Benny Andersen

Kl. 16.15: Farvel og på gensyn – v. Knud Erik Lægsgaard

Kl. 16.30: Afrejse – evt. med fællestransport ind til Vejle banegård

Pris for deltagelse (inkl. måltider):

Fredag og lørdag 670 kr. (for medl.) / 740 kr. (for ikke-medl.)

Fredag eller lørdag (uden overnatning): 285 kr. (for medl.) / 355 kr. (for ikke-medl.)

NB: Eneværelse koster 140 kr. ekstra

Tilmelding senest 12. marts:

kirsten@gjorup.dk - Kirsten Gjørup, Rishøjvej 6, Enslev, 8983 Gjerlev J (86 47 55 10 / 22 16 21 40)

Indbetaling: 9317 - 000 35 63 898, mærkes: **møde**.

Medlemskab: 150 kr. årligt (studerende 100 kr.)

www.anstaendigt.dk og www.brandbjergnetvaerket.dk

Nyt fra SOS mod Racisme Randers

Vi har været aktive inden for "Et anstændigt Danmark" og har bl.a. udarbejdet rækken af foredrag den 19.-20. marts på Brandbjerg Højskole. (Se programmet ovenover)

Dette stormøde er optaget på Uniteds liste over europæiske aktiviteter, der er samlet i ugen omkring den 21. marts, FN's internationale dag mod racisme. (Se www.unitedagainstracism.org)

I Randers planlægger vi netop nu 3 fyraftensmøder på Underværket, Stemannsgade 9, og der er søgt § 18-midler til det sammen med det sædvanlige integrationsnetværk her i byen.

Repatriering eller etnisk udrensning?

Af Anne Nielsen

Folketinget behandler i øjeblikket et lovforslag om ændring af repatrieringsloven, L81, om udvidelse af målgruppen, forhøjelse af repatrieringsstøtten, justering af reintegrationsbistanden, ekstra reintegrationsydelse til visse udlændinge og styrkelse af den kommunale indsats.

Måske er loven allerede ændret, når dette læses.

Lovforslaget

Præcis hvordan lovforslaget ender ved vi ikke endnu, men hovedindholdet er, at både flygtninge og familiesammenførte med permanent opholdstilladelse og fra lande uden for EU og EØS, skal have ca. 17.000 kr. + rejsen betalt ved hjemrejse, og 100.000 kr. 1 år efter hjemrejsen, mod at de opgiver retten til at vende tilbage til Danmark.

Desuden er der afsat 20 mio. kr. til kommunerne til opsøgning og oplysning af udlændinge, der kan modtage repatrieringsstøtte. Staten betaler hele beløbet – ikke som før 75 % - så kommunerne kan spare penge, hvis de får udlændinge, som modtager økonomisk hjælp eller anden hjælp, fx til sygdomsbehandling eller pleje fra kommunen til at vende tilbage til det land, de er statsborgere i.

Som det står i bemærkningerne: "Kommunerne opnår herudover en væsentlig økonomisk gevinst ved repatriering i det omfang, den pågældende, der repatrierer, alternativt ville have modtaget offentlige indkomstoverførsler."

Frivillighed eller tilbagesendelse efter pres?

Jeg har i løbet af de sidste måneder nævnt det for flere i udlandet, som har været rystede over det menneskesyn, der ligger bag! Men såfremt, der er tale om en 100 % frivillig ordning, kan internationale organisationer ikke gøre noget. Hvis kommuner begynder at lægge pres på udlændinge for at få dem til at rejse til deres hjemlande, så frivilligheden ikke er reel, er det en anden sag!

Det sidste var der lagt op til fra Dansk Folkeparti, hvor den nuværende gruppeformand i Københavns Borgerrepræsentation op til kommunalvalget lovede, at hvis han fik posten som Integrationsborgmester, ville han sætte fart i repatrieringerne!

Hadkampagner og repatriering i historien

Selv om 1930'erne er længe siden, ved de fleste af os fra historiebøgerne, at repatriering og udvisning af jøder og uønskede folkeslag fandt sted i stort omfang efter den nazistiske magtovertagelse i Tyskland i 1933.

I det tidligere Jugoslavien var diskrimination, hadkampagner og etnisk udrensning også en forløber for borgerkrig og folkemord.

Som resultat af Irakkrigen er hadkampagner og etnisk og religiøs udrensning blusset op i Irak. Det har foreløbig resulteret i frygt, mistillid, fattigdom, drab, selvmordsaktioner og fire millioner flygtninge!

Det kan også ske i Danmark!

Nogle af os tror ikke på, at noget sådant kan ske i vores demokratiske, oplyste og velstående Danmark. Danmark var for ikke så længe siden progressivt, overholdt i alt væsentligt menneskerettighederne og ydede en pæn bistand til udviklingslande. Først for nylig har vi deltaget i en ulovlig krig.

Men Tyskland i 1930'erne var også oplyst og udviklet. Der var mange politisk aktive, mange filosoffer og videnskabsmænd, indtil nazismen kvalte, lokkede eller købte dem, truede dem til tavshed, eller jog dem på flugt.

Det kan ikke ske, og det må ikke ske her! Og dog er Danmark blevet et af de mest racistiske og fordomsfulde lande og et land med meget lidt beskyttelse af mindretal og af asylsøgere sammenlignet med andre lande i EU.

Tilbagesendelse af irakiske asylansøgere

Vi tvangsudsender afviste asylansøgere til Irak, selv om vi ved, de risikerer forfølgelse dér, og selv om der nu er flere rapporter og interviews, med tvangsdeporterede irakere, som viser, at de må leve skjult og i fare, og ikke har mulighed for at forsørge sig selv eller integrere sig i Irak. Bare det, at de har boet i Danmark i mange år og måske kan engelsk, gør dem mistænkelige og forhadte.

Både de danske besættelsesstyrker, og Muhammedkrisen har gjort Danmark forhadet i Irak. Desuden risikerer de at blive kidnappet, da nogle tror, at venner eller familie i Vesten vil kunne skaffe en løsesum.

For nogle år siden blev en ca. 7-årig dreng dræbt af kidnapperne, fordi hans enlige mor rejste tilbage efter afslag på asyl. Hun var blevet presset af 'kantineordningen' og kunne ikke betale løsesummen. I 2007 blev Abdul Karim

kidnappet; han blev mishandlet men købt fri og overlevede heldigvis.

Mislykket repatriering: Danmark-Irak retur

Efter repatrieringsloven, hvor flygtninge kan få hjælp til genbosættelse i oprindelseslandet og et års fortrydelsesret, tog 306 flygtninge tilbage til Irak i perioden 2003-2007. Af dem kom hver fjerde - 73 - tilbage til Danmark.

I en undersøgelse foretaget af FNs flygtningeorganisation UNHCR og Roskilde Universitets Center, blev 35 af de tilbagevendte interviewet om årsagerne hertil.

Manglende forsørgelsesgrundlag var en hyppig grund. Andre grunde var, at Irak havde forandret sig, at de selv havde forandret sig, krigen, og at der ikke var sikkert i Irak.

Blandt de tilbagevendte var to blevet kidnappet i Irak. Den ene var blevet tortureret i 4 dage og muligvis kun løsladt fordi bortførerne var bange for de danske besættelsesstyrker. For at få den anden fri havde familien betalt en løsesum på 20.000 dollars.

Nogle af de tilbagevendte måtte leve i skjul og turde ikke oplyse, at de havde boet i Danmark, nogle turde ikke tage uden for deres hjem eller landsby, fordi de risikerede at skulle vise deres danske pas ved vejspærringer og politikontroller.

Nogle var først og fremmest vendt tilbage til Irak, fordi de ønskede at komme væk fra Danmark, på grund af deres dårlige økonomiske situation på starthjælp i Danmark, eller fordi de følte et stort negativt pres fra deres sagsbehandler i kommunen.

En sagde om sin sagsbehandler: "Han angreb mig psykologisk. Han pressede mig til at rejse tilbage. Han tilbød mig fx et TV og et køleskab, hvis jeg bare ville rejse tilbage til Irak." Og videre: "Det var sagsbehandleren, som drev mig så langt ud, at jeg ikke kunne se noget håb i

Danmark. Der var ingen anden vej ud end at forlade Danmark."

Dansk Folkepartis Fase 2 strategi

Dansk Folkeparti ønsker at så mange udlændinge som muligt rejser ud af Danmark – især muslimer! Det har været helt åbent siden Pia Kjærsgaards kronik: "Fase 2" i Politiken, maj 2005: "I det hele taget skal flygtninge og familiesammenførte og mange andre udlændinge, der ikke kan eller vil finde sig til rette her, motiveres til at rejse.

Der er mange flygtninge i Danmark - eksempelvis fra Balkan eller fra de palæstinensiske selvstyreområder, der allerede burde rejse nu. Det gælder også, hvis de allerede har fået permanent opholdstilladelse: De skal motiveres til at rejse - og have gode tilbud om repatriering.

Udvisning af kriminelle udlændinge skal gøres meget nemmere. Vi vil fremover ikke vise tolerance over for kriminelle udlændinge.

Fængselsdømte udlændinge skal ikke kunne opnå prøveløsladelse - og skal som hovedprincip, hvis der er tale om grove forbrydelser, udvises efter endt afsoning, hvor det er muligt."

Dansk Folkeparti vil bruge alle midler til at presse udlændinge – specielt muslimer - til at forlade Danmark. Særligt, at denne politik bliver fulgt af Venstre, Konservative, Liberal Alliance, SF og Socialdemokraterne! Hidtil har kun Enhedslisten og de Radikale sagt fra!

**Circular repatriation: the unsuccessful return and reintegration of Iraqis with refugee status in Denmark. Maria Helene Bak Riiskjær og Tilde Nielsson. UNHCR: October 2008.*

*Kan downloades fra:
<http://www.unhcr.org/48eb34c72.pdf>*

Statsborgerskabets alvor

Forleden dag hørte jeg i radioen integrationsministeren selv sige:

"Statsborgerskab er en alvorlig sag."

Hvorfor tager hun den så ikke alvorligt?

Marianne Olsen

Bragt i Blomster og barrikader nr 5, 2009.

Dette er et brev fra irakerne i Irak til dig

Hej Allesammen
Siden Brorsons Kirken er blevet ryddet og en del af irakerne er blevet deporteret, har jeg ikke kunne skrive flere blogindlæg. Men jeg mener, at det er meget vigtigt i min sidste blog at takke jer alle, for hvad I har gjort for os.
Dette er et brev fra Irakerne I Irak til dig.

Kære venner
Der er tider i ens liv, hvor man står i en hjælpeløs og håbløs situation. Hvor støtte gør en altafgørende og kæmpe forskel, og fremstår som en lille stråle af lys i en mørk tunnel.

I har været meget støttende og overbærende i de mest prøvende tider. Hvor I kunne have været stiltiende tilskuere, har I i stedet været aktivt involveret og vist en human side af jeres personlighed.

Kære alle vores venner
Som I ved er vi i Irak lige nu og langt væk fra jer, men vi mener ikke at vi er langt væk. For I er stadig i vores hjerter.

I dette lille brev ønsker vi at fortælle jer, at vi er meget stolte af jer og at vi har kaldt jer forkæmpere for menneskeheden.

Vi vil aldrig glemme blokeringen af vejene da I forsøgte at stoppe politibussen som vi var i, og at I satte jer selv i fare for os.

Politiet kunne arrestere os i kirken, de kunne deportere os til Irak, men de kunne aldrig stoppe os i at blive elsket af jer.

Vi ønsker også at I skal vide, at vi har lært en masse fra jer. Mere eller mindre har vi lært, hvordan vi også holder af menneskeheden uden at bekymre os om nationer eller religion.

Vi ønsker virkelig at takke jer for al den moralske opbakning. Jeres venlighed og alt hvad I har gjort, det betyder en verden for os.

Igen: Vi er utrolig glade for den assistance I gav, at I hjalp os og gav os opbakning.

Kærlig Hilsen
Irakerne i Irak
(fra: www.kirkeasyl.dk)

Kvartet til tidens ende

***Fra dybet
indfanget i lidelsens tid
hvor liv
som sandkorn i vredens
hvirvelstorm
slynges mod ukendt
bane***

***fra dybet
hvor liv leves
med angstens ild
afsavnets gløder i
kroppen***

***fra dybet
spirer
i musikkens gyldne Nu
et spinkelt håb
og gennem tonehavet
bæres
livets store smerte bort.***

(Anonym)

Påkrævede ændringer i Danmark for at leve op til basale menneskerettigheder

Af Anne Nielsen

Siden december 2001 har regeringens udlændingepolitik stort set været dikteret af Dansk Folkeparti, og der er sket flere og flere overtrædelser af menneskerettighederne. Lige nu er det ikke kun udlændinge og etniske mindretal det går ud over, men også retssikkerheden og retstilstanden i Danmark.

I det forløbne år er DF's krav atter blevet skærpet: Tuneserloven - er gennemført. Krav om, at den mindste forseelse hos en udlænding skal medføre udvisning – på trods af at en tidligere dansk højesteretsdom går imod dette. Krav om burkaforbud (trods det at næsten ingen går med burka i Danmark). Folkeafstemning om minareter. Ophævelse af kirkefreden (Rydningen af Brorsons Kirke). Internering af børn i fængsler. Internering af ældre demente og syge asylansøgere. Tvangsudvisning af afviste asylansøgere til borgerkrig og forfølgelse, selv om det strider mod Flygtningekonventionens inderste idé. Hemmeligholdelse for Folketinget af et bilag om frivillig kontraktordning til tilbagesendelsesaftalen med den irakiske udenrigsminister, for at det ikke skulle vække for stor ståhej, at ordningen blev ophævet dagen efter indgåelse af tilbagesendelsesaftalen. Tilbagesendelse af "utilpassede" indvandrere mod betaling for opgivelse af permanent opholdstilladelse.

Og sidst, "lømmelpakken", som gør Danmark til en politistat, og som blev brugt mod lovlige demonstranter ved klimatopmødet. Hindring af familiesammenføring, trods EU's regler, og manglende information herom. Udelukkelse af indvandrere og flygtninge fra demokratiet ved at gøre det umuligt for de fleste at få statsborgerskab og stemmeret. Hensættelse af udlændinge i evig angst for at miste deres opholdstilladelse, ved at gøre det meget svært at få permanent opholdstilladelse.

- 450-timers reglen og starthjælpen medfører indirekte diskrimination,
- at børn over 15 år ikke har ret til familiesammenføring overtræder Børnekonventionen,
- at asylbørn ikke har ret til at bruge Grundskolen overtræder Grundloven og er diskriminerende,
- ligeledes er tvangsspredning og stavnsbinding af flygtninge diskriminerende.

Principperne for retsstaten, menneskerettighederne, demokratiet og god regeringsførelse overtrædes, samtidig med at vi har en fremmedfjendtlig debat og et klima med mistillid!

Der er ikke nogen ære forbundet med at være regering for et land, som overtræder menneskerettighederne og reelt regeres af Dansk Folkeparti! Derfor, lad os med et folketingsflertal uden om O:

1. implementere de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, fuldt ud i dansk lovgivning, sådan som et udvalg har foreslået
2. møde de internationale organisationer, som har kritiseret Danmark, så vi ved, hvad der skal rettes op, så Danmark igen overholder menneskerettighedskonventionerne
3. gennemføre de nødvendige lovændringer
4. gennemgå lovgivningen for direkte og indirekte diskrimination og rette den op
5. ændre lovgivningen, så udlændinge hurtigere og nemmere opnår permanent opholdstilladelse og dansk statsborgerskab, og dermed hurtigere kommer til at høre til
6. give asyl til alle asylansøgere, der har været i Danmark i over et år, uddanne sagsbehandlerne i Udlændingetjeneste bedre, afskaffe Flygtningenævnet og give alle mulighed for at anke til en uvildig domstol
7. forbeholde asylcentre til asylsøgere i de første to uger, og derefter give dem ret til at bo uden for centrene og arbejde og uddanne sig.

**Hjemkomst
Sådan må det være
Sådan må det ende
Tilgivelsessmilet
De strålende øjne
Jan Stolt**

Arrangementer

Hver søndag kl. 14 – 15: Bedsteforældre for asyl står hver søndag foran 3 asylcentre:

Center Avnstrup, Avnstrupvej 1, 4330 Hvalsø

Center Kongelunden, Kalvebodvej 250, 2791 Dragør

Sandholmlejren, Sandholmvej 40, 3460 Birkerød

Marts

1. marts kl. 17.30: Fri Debat: "Bør vi afskaffe racisme- og blasfemiparagraffen? Entré 70 kr. Borups Højskole, Frederiksholms Kanal 24, 1220 Kbh. K
4. marts kl. 10 – 15: Opstartskonference for det Europæiske År for Bekæmpelse af Fattigdom og Social Udstødelse 2010 i Danmark, Axelborg, Vesterbrogade 4A, 1620 København V. (Social- og Beskæftigelsesministeriet)
8. marts: Kvindernes internationale kampdag. Fernisering af fotos om foreninger, taget af kvinder i Verdenskulturcentret, Nørre Allé 7, 2200 Kbh N
12. og 26. marts kl. 10: Gennemgang af et værk i en alternativ kanon: "Verdenshistorier". Tønder Medborgerhus, Østergade 63 A, Tønder
13. marts kl. 13: Møde, SOS mod Racisme København, Nørre Allé 7.
19. – 20. marts: Stormøde på Brandbjerg Højskole ved Et anstændigt Danmark, se side 16
21. marts: Sharpevilledagen, FN's internationale dag mod racisme
23. marts: kl. 19: Kvinder i sort. Kvindefredsligaens Kontor, Vesterbrogade 10, 2 sal
24. marts kl. 9 – 15.45: Konference for professionelle om konfliktløsning. Ungdomsbyen, Rødovre, se <http://www.ungdomsbyen.dk/> for program, tilmelding og entré

April

16. april kl. 10: Gennemgang af værk i kanon: "Verdenshistorier". Tønder Medborgerhus

Maj

9. maj – 7. juni: Waiting in Nowhere. Opera. Fra 12 år. Varer 3 timer. Skuespilhuset, Det Kongelige Teater, Skt. Annæ Plads 36, Kbh. K. Entré.

Juni

20. juni: Den internationale flygtningedag, se nærmere senere på www.flygtning.dk
26. juni: International dag mod tortur, se nærmere senere på www.rct.dk

Venskabsprisen 2009

I 2009 gik SOS mod Racismes Venskabspris til Kirkeasyl. Det skete med denne begrundelse: "Kirkeasyl er en meget synlig og velorganiseret bevægelse, som har kæmpet en modig, ikke-voldelig kamp for at forhindre, at vores afviste irakere, som har boet her op til 11 år, bliver sendt tilbage til tortur og umenneskelig behandling i Irak.

På det konkrete plan har flere hundrede mennesker gennem Kirkeasyl med varme og empati givet menneskelig og praktisk støtte til de irakere, der søgte asyl i kirken. Kirkeasyl har fortsat søgt at støtte irakerne - også efter rydningen af Brorsonskirken, og også dem, der er blevet deporteret til Irak, hvor mange nu må leve under jorden i frygt for at blive slået ihjel.

Med ungdommens håb og fantasi, med medmenneskelighed og hårdt arbejde, har Kirkeasyl hidtil trodset regeringens forsøg på at få dem til at tie stille om irakerne. I SOS mod Racisme vil vi støtte Kirkeasyl heri – i dobbelt forstand! Venskabsprisen er nemlig symbolsk – og i år udgøres prisen af en megafon!" Ved uddelingen til Kirkeasyl blev det pointeret, at megafonen både kan bruges til at råbe folk op med, og til at holde sammen på tropperne, og at begge dele er vigtige!

I februar 2010 blev Kirkeasyls kampagne lukket ned. Men Kirkeasyl holder fast i sin hjemmeside: www.kirkeasyl.dk og facebook-gruppe, så de hurtigt kan mobilisere folk, hvis der kommer nye udvisninger. Et nyt asylpolitisk netværk vil præsentere sig selv i løbet af foråret.